

М. М. Романюк, В. П. Старик

Гузарі

ГУЗАРИ – родина громадських діячів Буковини.

Ольга Захарівна (1888, Відень – 22. 05. 1945, Чернівці) – дочка [З. Павлюха](#) – закін. Інститут молодих дівчат у Перемишлі. Від 1910 разом з родиною мешкала у Чернівцях. Віце-президент (1921) і президент (1930–32) товариства «Жін. громада», президент допомогового товариства «Миросці». Делегат від укр. жіноцтва на жін. конгресі меншин у Бухаресті (1925). Дописувала до «ЛНВ», друкувалася у політ.-інформ. тижневику «Рідний край» (1926–30), г. «Час» (1928–40 – ред. жін. сторінки). Перекладала твори нім. і франц. письменників. У липні 1941 – один із провід. чл. Укр. нац. ради Буковини й Бессарабії; у вересні того ж року разом з [О. Зибачинським](#) і В. Князьким передала нім. уряду (через консула у Чернівцях) меморіал укр. насел. Буковини з протестом проти румун. окупації та вимогою приєднати Буковину до України. Була серед гол. обвинувачених на Ясському процесі ОУН у січні 1942, на якому засудж. румун. владою до 5-ти р. ув'язнення. 16 грудня 1944 заарешт. рад. органами держ. безпеки за звинуваченнями у зраді Батьківщині та участі в діяльності ОУН Буковини. Померла в ув'язненні. 1991 реабіліт., 1993 її ім'ям названа вулиця у Чернівцях. Чоловік

Володимир (1881, м. Городок, нині Львів. обл. – 16. 10. 1944, Чернівці) – дядько кардинала УГКЦ [Л. Гузара](#) – закін. мед. факультет Львів. університету, докторантуру у Відні. Був лікарем у Чернівцях, зокрема лікував [О. Кобилянську](#), активно співпрацював у товариствах «Укр. нар. дім», «Буковин. кобзар» (його голова), «Чорноморе», «Довбуш», займався благодійниц. діяльністю. За неофіц. даними – покінчив життя самогубством (прийняв отруту) після 3-х допитів у НКВС. Дочка

Одарка (1919, Чернівці – 1942, Київ) – художниця, разом із чоловіком *О. Чемеринським* розстріляна німцями у Бабиному Яру; син

Ростислав (1921, Чернівці – 10. 09. 1945) 1 вересня 1944 заарешт. органами НКВС, 28 листопада 1944 засудж. до 20-ти р. таборів (помер в ув'язненні); старші сини

Дмитро (1907, Львів – ?, Париж) та

Любомир (07. 10. 1911, Чернівці – 30. 05. 1995, Париж) емігрували до Франції. Любомир – один із засн. націоналіст. руху на Буковині, співзасн. і адміністратор тижневика «Самостійність» (Чернівці) – як секр. делегації Карпат. України брав участь у Віден. арбітражі 1938, де виступав разом із А. Волошиним та І. Рогачем, зокрема проти рішення нацист. Німеччини й фашист. Італії про передачу частини укр. тер. Угорщині. Після 2-ї світової війни понад 30 р. був дир. тижневика «Українське слово», вів хроніку укр. мист. життя у Парижі. Зі здобуттям Україною незалежності відвідав Чернівці, дописував до місц. часопису «Час».

Фотоілюстрації

Рекомендована література

1. Старик В. Трагедія родини Гузарів // Час. 1992, 28 лют.;
2. Дуда А. Репресії проти української інтелігенції Буковини (1944–1951) // Буковин. журн. 1996. Ч. 1/2;
3. Коваленко П. Трагедія сім'ї Гузарів // Буковина. 2000, 8 листоп.;
4. Романюк М. Оратаї журналістської ниви. Л., 2002;
5. Дядько Патріарха Любомира лікував Ольгу Кобилянську // Чернівці. 2005, 11 листоп.

Бібліографічний опис:

Гузарі / М. М. Романюк, В. П. Старик // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-24518>. – Останнє поновлення : 23 серп. 2023.

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).